

— а петнайсетътъ стотинки ще си останатъ у мене
— азъ си ги заслужихъ, азъ си ги изработихъ . . .

Такава бѣше душата на Толстоя, велика като свѣта, като земята, по която се разлѣ съ хилядитѣ му книги, и още съ стотини, написани за него.

Сега той почива, заровенъ въ хълма, кждѣто нѣкога е игралъ като дѣте. Надъ гроба му трепти есеното слънце. Неговото велико учение за любовьта сжщо тѣй трепти, като слънце, надъ човѣшкитѣ сърца, и ги прави да мразятъ враждата и насилието и да се стремятъ къмъ царството на Свѣтлината, на Истината и Любовьта.

